

İKİ ÇARPITMA ÖRNEĞİ

DAVUT AYDÜZ - LATİF ERDOĞAN

Fethullah Gülen ve İslâmcılık

Yazar, Fethullah Gülen'i her ne pahasına olursa olsun siyasal İslâm'ın içinde göstermek niyetiyle, Bediüzzaman'ı İslamcı ve Fethullah Gülen'i de O'nun devamı gibi takdim ediyor. Mümtazer Türköne'den iktibaslarla bulunarak ve kendi düşüncelerini iktibasta bulunduğu kişilerin düşünceleri içine karıştırıp, sanki bunların düşünceleriymiş gibi aktarmada beis görmeme canbazlığı yaparak, Said Nursî'yi, 'Namık Kemal ve Ali Süavi ile başlayan, genel kabule göre Cemaleddin Afganî ve Muhammed Abduh çizgisi ile geleneğini oluşturan, II. Meşrutiyet'in Mehmet Akif i, Babanzâde Ahmet Naim'i ile devam ettiği' ileri sürülen çizginin içinde ele alıyor.

Akademik düzeyde kaldığını ileri süren birisi, eğer kendisinde fikir namusu varsa, bir kişinin fikirlerine dayanarak yargıda bulunmaz. Aksine, -yeteneği varsa- ele aldığı kişilerin eserlerini ve bunlarla ilgili yazılmış eserleri ve haklarındaki daha başka değerlendirmeleri bizzat okur ve ondan sonra kararını verir. Kararında da fazla iddialı, hele hele suçlayıcı ve isnatkâr olmaz. Fakat, maksat gerçeği ortaya çıkarma değil, her ne pahasına olursa olsun, bir kişiyi mutlaka rejim ve 'zinde güçler' karşısında töhmet altında bulundurmaya olunca, marksist gelenek gereği her yol mübah görülebiliyor.

Bir defa, Fethullah Gülen Said Nursi'nin devamı değildir. O'nunla ve kendilerini Said Nursi'ye bağlı görenlerle Fethullah Gülen arasındaki görüş, düşünce ve davranış farklılıkları bunun en açık kanıtıdır. İkinci olarak, Bediüzzaman'ın iddia edilen İslamcı çizgide olduğu düşüncesi de yanlıştır. Mümtazer Türköne'nin fikirleri gibi görünen (görünen diyorum, çünkü, Bulut'un kitapçığında nereler iktibas, nereler kendine ait belli değil) ifadelerde, 'II. Meşrutiyet'in Mehmet Akif'i, Babanzâde Ahmet Naim'i, Said Nursî'si ile devam eden' deniyor ki, Said Nursi, sadece II. Meşrutiyet dönemindeki faaliyetleri ile İslâmcı cereyanın içinde anılıyor.

Fakat bu da, gerçeği tam yansıtan bir düşünce değildir. Said Nursî, bazı konularda, anılan diğer kişilerle birlikte hareket etmiş ve ortak düşünceleri dile getirmiş olabilir. Fakat, Nursî'nin asıl misyonu 1925'te başlar. O, daha önceki dönemi için 'Eski Said' tabirini kullanır. 'Ben bir nur bekliyordum. Bu nur, çok geniş dairede ve siyaset alanında çıkacak sanıyordum. Fakat hadiseler 25 yıl beni bilfiil tekzip etti. Benim beklediğim nur, iman dairesinde ve Risale-i Nur şeklinde tecelli edecekmiş' sözleri O'nun olduğu gibi; 'Eski Said ile bazı düşünürler, Avrupa felsefe ve biliminin silahlarıyla Avrupa'ya karşı mücadele ediyorlar, kökleri çok derin zannettikleri bu felsefenin dallarıyla İslâmiyet'i aşılayıp, güya takviye ediyorlardı. Fakat bu tarz mücadele, İslâmiyet'in kıymetini bir derece düşürmek olduğundan, o mesleği terk ettim. Bilfiil gösterdim ki, İslâmiyet'in esasları o kadar derindir ki, felsefenin en derin esasları bile onlara yetişemez, sathî kalır' diyen de Said Nursî'dir (29. Mektup, 7. İşaret).

Yeni Said'in İslâmcılıkla alâkası olmadığı gibi, Eski Said'in de çok azdır. Bir defa, Afganî, Abduh ve bizde Akif gibi alim ve düşünürlerce temsil edilen İslâmcılık cereyanı ile Eski Said arasında bile başlıcalarını özet olarak aşağıda sunacağımız derin farklar vardır:

1. İslâmcılık cereyanına Neo-Selefilik olarak bakılabilir. İslâmcılık veya Neo-Selefilik İslâm'a bakışta 'püriten' bir mantığa sahiptir. 13 asırlık, içinde İslâm'ın çok değişik şartlarda temsil edilip yaşandığı ve muazzam bir gelenek oluşturduğu, ayrıca fikhî mezheplerin olduğu, yine Tasavvuf'un ayrı bir disiplin halinde geliştiği İslâm tarihini bir çırpıda atlayarak, Sahabe asrına gider ve örneğini oradan alma iddiasındadır. Fakat bu tutum, ne yazık ki burada da durmamış ve daha aşırı boyutlara vararak, Sahabe'nin de, Sünnet'in de sorgulanmasına yol açmıştır. Halbuki Bediüzzaman, geleneğe de, fikhî ekollere ve fikhî imamlarına da daima saygılı olmuştur.

2. İslâmcılık, tasavvufu adeta kategorik olarak reddeder. Halbuki Bediüzzaman, tasavvuf ve

tasavvuf büyüklerine bağlılık derecesinde saygılıdır.

3. İslâmcılık, içtihad adı altında İslâm'ı yeni şartlara uydurma gayreti içindedir. Bu yanıla modernist bile sayılabilir. Bediüzzaman, içtihad tabiatıyla karşı olmamakla birlikte, İslâmcıların kastedtiği türden içtihad heveslerine kapalıdır ve bunun sebeplerini eski Said döneminde kaleme aldığı Mesnevî'de izah eder. İslâmcılık, mezheplerin birleştirilmesi, hattâ reddi gibi bir tavra girerken, Beidüzzaman, mezheplerin tabîi ve kaçınılmaz olduğunu baştan kabûl etmiştir.

4. İslâmcılık, Batı'dan gelen düşünce akımları karşısında yarı teslimiyetçidir ve İslâm'ı onlara göre yorumlama cihetine gitmiştir. Meselâ, Afganî'nin güya Renan'a verdiği cevap, tam bir teslimiyet örneğidir. Halbuki Bediüzzaman, Batı'dan gelen fikrî-felsefî cereyanlar karşısında meydan okuyucu bir tavra sahiptir.

5. İslâmcılık, meseleye sosyal-siyasal alanda yaklaşmış, fakat Bediüzzaman, baştan beri imanın üzerinde durmuş, Batı'dan gelen inkâr fırtınaları karşısında iman esaslarını her zaman birinci mesele yapmıştır. Mesnevî, yine bu konuda yeterli örnektir.

6. İslâmcılık cereyanının öncüleri bile pek çok konuda birbirleriyle mutabakat içinde değildirler. Meselâ, Mehmet Akif tam bir bağımsızlık yanlısıdır ve Batı karşısında mesafelidir. Buna karşılık Abduh gibileri, İslâmî yaşayış konusunda son derece lâkayd olmalarının yanısıra, Batı'ya da şu veya bu şekilde bir teslimiyetin içindedirler. O'nun hakkında, İngilizler'in o dönemdeki Mısır valisi Lord Cromer'in yazdıkları son derece dikkat çekicidir:

'Muhammed Abduh, Mısır'da çağdaş bir düşünce ekolü kurmuştu. Bir bakıma o, Hindistan'da Aligarh Üniversitesini kuran Seyit Ahmet Han'a çok benzemekteydi. Onun siyasi bakımdan önemi; Müslümanlarla Batı arasındaki uçurumu meydana getiren aralığı kapamak istemesindendir. Gerek ona, gerekse onun ekolünden olanlara her türlü yardım ve desteği sağlamak gerekir. Çünkü onlar, Avrupa menfaatlerinin tabii müttefikleri sayılırlar.' (Ebu'l-Hasan en-Nedevî, İslâm Ülkelerinde İdeolojik Savaş, s. 140)

Abduh'un yakın dostu Blunt ise, onun için 'O'nun İslâm'a olan inancı, benim Katolikliğe olan inancım kadardı' der. (Albert Hourani, Arabic Thought in the Liberal Age, s.141)

Bunlar, İslâmcılık cereyanlarıyla, Eski Said arasındaki ilk akla gelen farklar. Cumhuriyet dönemindeki Said Nursî ile İslâmcılık cereyanlarının ise hiçbir alâkası ve benzerliği yoktur. Yazarın hedefi bir gerçeği ortaya çıkarmak değil, niyetini, peşin yargısını doğrulamak.

Burada yeri gelmişken şu hususu da belirtelim ki, Bediüzzaman gibi, İmam-ı Gazalî gibi şahısların hayatlarında dönemler vardır. İmam-ı Gazalî, 35 yaşında Nizamülmülk medreselerinin en meşhur müderrisi, zamanındaki küfre bulaşmış felsefeyi yerle bir etmiş zirvede bir alim iken, bilahare 11 yıl Şam'da Emeviye Camü'nde inzivada kalmış ve ondan sonra bilinen İmam-ı Gazalî olarak ortaya çıkmış, bütün eserlerini iman, ahlâk ve tasavvuf etrafında örgülemiştir. Bediüzzaman da, Yeni Said döneminde İmam-ı Gazalî gibidir. Eski Said döneminde kısmen sosyal ve siyasal hayatla devam ettirdiği münasebetini tamamen bırakmış ve bütün gayretini İslâm'ın iman, ibadet ve ahlâk esasları üzerinde yoğunlaştırmıştır. Fethullah Gülen ise, hayatında siyasetle hiç meşgul olmamıştır. Ülke meselelerine duyduğu alâka gereği, zaman zaman devrin idarecileriyle kısmî münasebetleri olmuşsa da, asıl gayretini imanlı, ahlâklı ve zihni ilimlerle aydın, ülkeye hizmet edecek bir neslin yetişmesi için harcamıştır. Yalnız, her insan gibi, O'nun da fikrî bir tekâmülden geçebileceği ve söylemlerinde zamanla bazı farklılıkların olabileceği tabîidir. Dolayısıyla, O'nun daha önce yazıp söyledikleri ve bazı tavırlarıyla, daha sonrakiler arasında - tabîi varsa - bazı farkların bulunması gayet normal karşılanmalıdır. [Hem dünya görüşünüz itibariyle değişmeyi nerdeyse kâinatta geçerli tek kanun

olarak kabûl edecek, hem de bazılarının değişmesini döneklik olarak görecek, bazılarındaki değişmeyi ise 'takıyye' olarak suçlayacaksınız. Böyle bir tavır, ancak bir samimiyetsizlik göstergesi olabilir.]

Bu açıklamalardan sonra, Yazarın Fethullah Gülen'le ilgili İşl mcılık iddialarının ne derece tutarsız olduğu herhalde ortadadır. Bulut, İşl mcılık konusunda da ne yazdığının çok farkında görünmüyor. Meselâ, bir yerde (s. 45) İşl mcılar'ı tarikatı, şeriatçı veya radikal diye sınıflarken, hemen 1 (bir) sayfa sonra, Abd rrahman Arslan'ın bir makalesinden iktibaslarda bulunurken, onun beynindekileri de okuyarak (!), Arslan'ın Türkiyeli Müslümanlar şeklindeki genel ifadesini hemen kendince daraltmakta ve parantez içinde (şeriatçı, tarikatı, İşl mcı) sınıflamasına gitmekte, yani, bu defa İşl mcıları şeriatçı ve tarikatıların yanısıra, ayrı bir grup gibi takdim etmektedir.

Yazar, Abd rrahman Arslan'ın bir dergide yayınlanan 'Seküler Dünyada Müslümanlar' yazısından iktibaslar yapıyor, iktibasların arasına, sayın Arslan'a mı, yoksa kendine mi ait olduğu belli olmayacak şekilde kendi iddia ve isnatlarını yerleştiriyor ve neticede sayın Arslan'ın yazdıklarının tam tersi bir sonuca varıyor.

Söz konusu yazısında Abd rrahman Arslan, Türkiye'de İşl mcı kesimin gittikçe sek lerleştiğini, politika, eğitim, ekonomi ve medya alanında görülen ve gelişen bu sekülerleşme neticesinde sisteme adapte, hattâ entegre olduğunu, yani sistemle bütünleştiğini, aha önceki faaliyetlerinde iman, rızık, israf gibi tamamen İşl m  faktörler etkiliyken, artık üretim, moda, k r gibi bütünüyle modern ve seküler hayatın kavramlarının onlara da artık yön verir hale geldiğini belirtiyor ve cidd  bir eleştiri yapıyor. Yazar, bunu öyle tersine çeviriyor ki, ona göre İşl mcılar sisteme nüfuz ederek, onu değiştirme gayesi ve gayreti içindedirler. Fethullah Gülen de İşl mcılardan olduğuna göre, o da politika, medya, eğitim ve ekonomi sahalarındaki faaliyetleriyle aynı gayeyi gütmektedir. Bir yanda, müslümanların İşl m adına sistemle bütünleştiği acı acı tenkid ediliyor, diğer yanda ise, bu tenkidden kalkılarak, İşl mcıların ve Fethullah Gülen'in sistemi değiştirme gayret ve çabası içinde olduğu sonucuna varılıyor. Bu kadar tutarsız bir tavra ne ad verilir bilemiyorum.

Yazar'a göre Fethullah Gülen hem nurcu, hem şeriatçı, hem tarikatı, hem İşl mcı, hem modernite ile İşl m'ı sentezliyen eklektik bir zihin yapısına sahip, hem postmodern, hem Amerika'nın ve CIA'nın bölgedeki sibobu, hem ılımlı Amerikan İşl mcısı... Bunlar yetmiyor, aynı zamanda Papa'nın gizli kardinali. Dahası da var. Aynı zamanda, Amerika kökenli Moon tarikatından. Yetmedi. Aynı zamanda, devletin derin bir kesimiyle gizli ilişkiler içinde... Aynı isnatları, Yazar'ın basındaki fotokopilerinde de görmek tabî bizi şaşırtmıyor. Çünkü, hedef ve beslenme kaynakları aynı.

Yazar'ın Daha Başka Tutarsız İsnatları

Bu temel açıklamalardan sonra, Yazar'ın, hepsi aynı kapıya çıkan iddia ve isnatlarına kısaca temas edebiliriz:

1. İmam-ı Gazâlî, İmam-ı Rabbanî, Bediüzzaman ve Hasan el-Bennâ'yı sevmek, Şeriat istemek demek değildir. Yazar burada çarpıtmaların en büyüğünü yapıyor. Fethullah Gülen, Fasıldan Fasıla adlı eserinde (c.2, s.226-9), farklı zaman, farklı şartlar ve farklı mizaçlardan dolayı bir din içinde farklı meşreplerin, yani faydalanma ve tatmin yollarının olabileceğini belirttikten sonra, Peygamber Efendimiz'in her asırda dini yenileyecek, yani, dindeki yanlış anlamaları giderip, dini o asra ve o asrın, hattâ her ülkenin şartlarına ve ihtiyaçlarına göre yorumlayacak bir müceddidin geleceğini bildirdiğini, İmam-ı Gazâlî, İmam-ı Rabbanî, Bediüzzaman ve Hasan el-Bennâ'nın bu misyonun, yani müceddidlik misyonunun temsilcileri olabileceğini ifade etmektedir.

Yazar, misyondan kastın şeriat olduğunu söyleyiveriyor. Maksat, kafasındaki şablona ve peşin yargısına göre hüküm vermek olunca böylesi bir çarpıtma da tabiatıyla ortaya çıkıyor. Yukarda adı anılan şahıslardan hiç biri zerrece siyasetle, idare ile, devletle uğraşmamış, ilgilenmemiştir. Gülen, Fasıldan Fasıla c.1, s.306'da 'Hasan el-Bennâ bir devlet memuruydu. Daireye gidip gelirken trende etrafındakilere daima bir şeyler anlatırdı. Kahve sohbetleri yapardı' diyor.

Yazar bunu, Gülen'in Hasan el-Bennâ'nın örgüt kurma çalışmasını örnek göstermesi olarak yorumluyor. Halbuki Hasan el-Bennâ, tamamen tasavvuf geleneğinden gelme bir insandı. Siyasetle, devletle ve örgütle alâkalı hiçbir çalışması olmamıştı. O, insanlara İslâm'ı anlatırdı. Müslüman Kardeşler, Hasan el-Bennâ döneminde sistemle, siyasetle ilgilenmiyordu. Onların işi, sadece tebliğ ve irşad idi. (Hamid Algar, Muslim Brotherhood, al-Bayan) Tebliğ ve irşad, Yazar'ın iddia ettiği gibi, Şeriat propagandası yapmak demek değildir. İnsanlara İslâm'ı anlatmak ve onları İslâm'ın güzelliğine yöneltmek, yol göstermek demektir. Nitekim, Yazar'ın bu hususta iktibas ettiği yerde sayın Gülen, '(tebliğ ve irşadla) bir kişiyi hakiki müslüman yapamamak da, 10 kişinin küfr-ü mutlakını kırabildi isek, geriden gelenler için uygun bir zemin hazırlamış oluruz' demekle, tebliğ ve irşaddan maksadın, küfr-ü mutlakı, yani ateizmi kırmak ve daha sonra geleceklerin, o insanların daha derinden inanıp, daha iyi müslüman olmaları için çalışabilecekleri bir zemin hazırlamak demek olduğunu belirtmektedir. (s. 105). Fethullah Gülen'in de ifade ettiği gibi, nasıl Türkiye'de dine kökten düşman insanlar varsa, Mısır'da da vardı ve bunlar Hasan el-Bennâ'nın çalışmalarından rahatsız oldular. Neticede Hasan el-Bennâ şehid edildi ve O'nun şehadetinden sonradır ki, Müslüman Kardeşler, bilhassa içlerine sızmış bulunan Nasır gibi bazı sosyalist subaylarca politikaya kasden çekildi. Bugün Fethullah Gülen düşüncesini de yok etmek isteyenler, bu düşüncüyü politize etmeğe ve sokağa çekmeğe çabalyorlar. Çabalyorlar ki, onu bitirmek için bahaneleri olsun. Bunu Mısır'da başardılar. Fakat, Fethullah Gülen çizgisinde politikanın, siyasetin, devlet ve düzen hesaplarının asla yeri yoktur. Bediüzzaman ve Fethullah Gülen gibi, İmam-ı Gazâlî de, İmam-ı Rabbanî de siyasetten ve devlet, düzen hesaplarından uzaktılar.

2. Yazar'ın iddia ettiği gibi, Fatih'i, Yavuz'u, Kanunî'yi, Abdülhamid'i sevip takdir etmek, Osmanlı tipi ve şeriatla yönetilen bir düzen özlemi içinde olmak demek değildir. Bu insanları seven ve takdir eden yabancılar da vardır. Macaristan'da Kanunî heykeli dikiliyor, dünya Muhteşem Süleyman için anmalar düzenliyor. Onlar da mı şeriatçı? Yazar herhalde Marks'ı da, Lenin'i dev sever ve takdir eder. Her Marks'ı ve Lenin'i seven, Marksist-Leninist bir düzen istiyor mu demektir?

3. 'Geleceğin dünyasında tek hakim unsur İslâm olacaktır' fikri, yalnız Gülen'e has bir düşünce veya iddia değildir. Bu, bugün pek çok sosyologun, tarih sosyologu ve siyaset bilimcisinin

öngörüsüdür. Bugün pek çok düşünür 21. asrın din asrı olacağını söylemekte, Papa II. John Paul bu konudaki ümitlerini Ümidin Eşiğini Açarken adlı kitabında açıkça ifade etmekte ve Hristiyanlık dünyasında bir yandan klasik Hristiyan mezheplerine ait kiliseler kapanırken, harıl harıl Evangelist denilen misyoner kiliseleri açılmaktadır. Hristiyanlar, bilhassa Asya ve Afrika'dan dinleri adına çok ümitli olup, bugün Asya ve Afrika ülkelerinde Hristiyan misyonerler hummalı bir faaliyet içindedirler. Buna karşılık, Müslümanlar da gelecek asırda din olarak İslâm'ın söz sahibi olacağı ümidini taşımaktadırlar. Bundan Yazar rahatsız olabilir, fakat bu ülke halkının çok büyük çoğunluğu müslümandır. Bir müslüman olarak sayın Gülen'in gelecek asrın İslâm asrı olacağını söylemesi ve bu ümidi taşımasından daha tabii bir şey olamaz.

4. Fethullah Gülen, Fasıldan Fasıla'da (c.1, s.119), 'Dengeli bir hizmet eri, söyleyeceği şeyleri hemen söylemez. O bilir ki, söylenmesi gereken her şeyi söylerse, kendisine hayat hakkı tanımayanlar çıkabilir. Şartlar aleyhine ağırlaştırılabilir, dolayısıyla da sıkıntılı bir atmosfere düşebilir' demektir. Yazar, burada da, sanki insanların içinden geçenleri okumuşçasına, hizmet eri'nden kastın tarikat mensubu militan ya da mürit olduğu, hemen söylenmemesi gerekenin de 'Şeriat istiyoruz' sözü olabileceği sonucuna varmaktadır.

5. Fethullah Gülen'in ifade ettiği 'hizmet'ten kastın ne olduğunu yukarda uzun uzun tartıştık. Burada söylenmemesi gereken ise, bir doğrunun herkese aynı şekilde anlatılamayacağı hususudur. Meselâ, Allah'a inanmayan bir insana 'namaz kıl' denmez. Namazın hakkıyla kılınmadığı, orucun tutulmadığı, inancın zayıf olduğu bir ortamda sünnetler gibi, bunlar derecesinde ağırlıklı olmayan kurallar üzerinde, onları ana mesele yapacak ölçüde durulmaz. Bir farz, bazen diğer farzı farziyetten düşürür. Meselâ, savaşa çıkıldığında, Ramazan da olsa oruç tutulmaz. Seferde namazlar kısaltılır. Bunların yanı sıra, bazı gerçekler herkese söylenmez. Meselâ, Fethullah Gülen, Ayasofya'nın bir remiz, bir simge olduğunu yazıyor. Yazar, bunu da konu yapmış. Ayasofya gibi, Mescid-i Aksâ ve Kâbe de birer simgedir.

Fakat, buradaki simgenin manâsını anlamak ve kabûl etmek için, Allah ve Kader inancının İslâm'ın istediği şekilde olması gerekir. Dolayısıyla, bunun niçin simge olduğunu herkes kavrayamayabilir. Tasavvuf'un pek çok meseleleri herkesi ilgilendirmez. Onun içindir ki, Muhiddin-i Arabî, 'Bizden olmayanların bizim eserlerimizi okuması haramdır' der. Yine onun içindir ki, Hz. Ebu Hüreyre, 'Rasûlullah'tan iki kap dolusu ilim belledim. Birinci açıkladım; diğerini açıklarsam kelimem gider' demiştir. Hallac-ı Mansur'un, İşrakîliğin kurucusu Sühreverdi'nin idam edilmesine, bu türden, halkın anlayamayacağı ve onl

Bunlardan ayrı olarak, tarihte de, günümüzde de insanların sırf inançlarından dolayı takibe uğradığı ve öldürüldüğü çok vakîdir. Firavun ailesi Hz. Musa'yı öldürmeğe yeltenince, o aileden olup da, o ana kadar imanını gizlemiş bulunan bir kişi hemen ortaya çıkmış ve 'Allah dediği için, bir insanı öldürecek misiniz?' diyerek, Hz. Musa'yı korumuştur (Kur'an, 40.28). Aynı şeyi, Kureyş'ten bazıları Peygamber Efendimiz'in üzerine çullandığında, Hz. Ebu Bekir yapmıştır. Aynı gerçeği, Kur'an-ı Kerim'de anlatılan 'Ashab-ı Kehf' (Yedi Uyurlar) hadisesinde de görürüz. Allah'a inanmış olan gençler, kavimlerinin kendilerini öldürmelerinden endişe ederek dağda bir mağaraya gizlenmişler, 309 yıl uyuduktan sonra, Allah'ın izniyle uyanıp, içlerinden birini ekmek almak üzere şehre göndermişlerdir. Gönderirken, içlerinden lider pozisyonunda olanın söylediği çok önemlidir: 'Öylesine gizli hareket etsin ki, onu keşfetmekle kimse farkınıza varmasın. Eğer sizi ortaya çıkaracak olurlarsa, ya taşlayarak öldürürler, ya da dinlerine geri döndürürler. O takdirde, artık ebedi- yen kurtuluşa eremezsiniz.' (Kur'ân, 18.19-20)

Açıktır ki, burada 'telattuf' kelimesiyle ifade edilen gizlenme, dinin, inancın korunması,

putperestliğe dönmeme ve yakalanıp, öldürülmeme içindir. İşte, Fethullah Gülen, her şeyi hemen söylememe ikazıyla bu hususlara parmak bastığı gibi, yine Yazar'ın serrişte ettiği 'telattuf u aynı gayeye yönelik olarak dile getirmektedir.

6. Yazar'ın, Fethullah Gülen'in Şeriat düzeni istediğine dair iddialarını güya dayandığı sayın Gülen'e ait ifadelerden bir diğeri de, Gülen'in, dinin parçalanma, bölünme kabûl etmez bir bütün olduğunu ve İslâm'ın tatbik edilemeyen ve edilemeyecek hiçbir meselesinin olmayıp, Allah Rasûlü'nün 23 senelik zaman dilimi içinde mikro planda olmuş, olacak her türlü probleme çare bulunduğunu ve yapılması gereken şeyin, O'nun ortaya koyduğu çözümlerin yorumlanması gerektiğini söylemesidir (s. 75-76). Bu, sadece bir gerçeğin objektif ifadesinden ibarettir. Dinin bölünme, parçalanma kabûl etmeyeceğini söylemek, dînî bir hakikatın dile getirilmesidir.

İslâm'ın tatbik edilemeyecek hiçbir meselesinin olmadığını ifade ettiği yerde, sayın Gülen, 'İslâm'ın bütün prensiplerine kıyasla, 100'de 20 Oranında, kalan bazı meselelerin içtihadı açık olması da, bunlara göre yorumlanabilmesine kolaylık sağlamak ve İslam'ı her devir ve zamanda yaşanabilir dinamik bir hukuk sistemi haline getirmek içindir' demektedir (Fasıldan Fasıla, c.2, s.52).

Yazar, nedense bu cümleleri aktarma gereği duymamıştır. Bediüzzaman, 'İslâm'ın 100'de 95'i iman, ibadet, ahlâk ve muamelâta ait hususları içine alır. İdareye müteallik meseleler ise ancak % 5 kadardır. Onu da idarecilerimiz düşünsün' der. Fethullah Gülen 'ise yukarda naklettiğimiz ifadelerinde % 20'sinin içtihadı açık olduğunu söylüyor. Bir defa, bu tür gerçekleri dile getirmek, onların olmasını istemek manâsına alınsa bile, İslâm'ın 100'de 20'sini içtihadı açık meseleler olarak gören sayın Gülen'in, Yazar ve benzerlerinin kafasındaki Şeriat'ı istediği manâsı nasıl çıkarılabilir?

7. Yazarın yaptığı en gülünç çarpıtmalardan biri de, Fethullah Gülen'in cihad konusunda yazdıklarına getirdiği yorumdandır. Sayın Gülen şöyle diyor:

'Allah yolunda mücadele eden ve davasını anlatmayı (bu davanın ne olduğunu yukarda uzun uzun izah ettik) kendine yol edinen, kat'iyen diğerleriyle (oturup, bu işi yapmayanlarla) aynı seviyede mütalâa edilemez... Dikkat buyurun! Bir tek gün, memleketi saran tehlikeler karşısında hangi gedikten ve delikten memlekete felâket ve helâket sızacak, işte bunu gözetlemek için orada duran ve kuracağı sistemle o gediği kapamaya çalışan insan, Kâbe'den daha hayırlı bir iş yaptığını söy'lese ve yemin etse, yalancı değildir.' (s. 107)

Sayın Gülen, bu satırların öncesinde şunları yazıyor:

'Rasûl-ü Ekrem buyuruyor ki: 'Bir tek gün, Allah yolunda ve Allah uğrunda, gelen tehlikeleri gözetlemek üzere uymayan göze sahip olmak ve bir gedikten böyle muhtemel bir tehlikeyi gözetleyen, dünya ve dünyanın içindekilerden daha hayırlı bir iş yapmış demektir.' (Asrın Getirdiği Tereddütler, c.3, s.191-192)

Bu satırlarda ifade olunan, memlekete gelecek felâketler veya düşman sızmaları karşısında bir gün olsun nöbet tutmanın ve bu hususta gereken tedbirleri almanın fazileti ve Allah katındaki değeri değil midir? Fakat Yazar bu kadar açık ifadeleri, 'mevcut sistemin çöküşü sırasında onun yerine kurulacak İslâmî düzeni getiren kişinin Kâbe'den daha hayırlı bir iş yapmış olacağının vurgulanması' olarak yorumlayabilmektedir. Çarpıtmanın bu kadarı için söyleyecek söz bulamıyoruz.

8. Yazar, Fethullah Gülen'in bir kadro hareketi içinde olduğunu ve daha önce bu kadro için Nur talebeleri, onların yetiştiği yerler için de Nur medreseleri tabirlerini kullanırken, 28 Şubat 1997'deki MGK toplantısından sonra ağız değiştirip, 'Işık evleri, Işık süvarileri, Altın nesil' tabirlerini kullanmaya başladığını iddia ediyor. (s.113-114) Halbuki Fethullah Gülen, hemen hiçbir yazısında ve konuşmasında Nur medreseleri, Nur şakirdleri, nur müridleri tabirlerini kullanmamıştır. O, eskiden

beri Işık evleri, Işık süvarileri, Altın nesil gibi tabirleri kullanmaktadır. Daha 1976 yılında Altın Nesil isimli konferansını Türkiye'nin pek çok şehrinde vermiştir. Bu konferans kitaplaştırılmıştır. Altın Nesil'den kasdın ne olduğunu merak edenler, o kitaba bakabilirler.

9. Fethullah Gülen, Zamanın Altın Dilimi adlı eserinde (s.150-156), İslâm ülkelerinde ve hususiyle Türkiye'de dış mihrakların oyunlarından bahsederek, şöyle der:

'Zirvedekiler, milleti sevk ve idare adına, şahsiyetli ve millî ruh kaynaklı bir politika belirleyecekleri güne kadar da bizim uyur-gezer kalmamız, düşmanlarımızın da sinsî oyunları, gizli işgalleri ve İslâm ülkelerini içten içe fethetmeleri devam edeceğe benzer. Bugün yeryüzünün büyük bir bölümünde söz mütegalibelerde bitiyor.. gücü temsil edenler zayıfa hakk-ı hayat tanımıyor.. her yerde zorbalık ve kabadayılık alkışlanıyor... Süper güç ve devletlerin politikaları, hemen her zaman zayıf ve güçsüzleri istismar etme 'sömürme' istikametinde işliyor...'

ara ters gelen ifadeleri sebep olmuştur. Meselâ, bir gün Muhiddin-i Arabî, çevresindeki insanlara 'Sizin taptığınız benim ayağımın altındadır' der. Hazretin üzerine yürürler. Fakat, vefatından sonra o anda bulunduğu yer kazılır, altın çıkar.

Yazar, herhalde anti-emperyalist olduğu iddiasındadır. Anti-emperyalizm iddiasında samimî olan birinin bu satırları alkışlaması gerekir. Fakat o, aşağıda değineceğimiz üzere, kendisiyle ve vakıalarla çelişmeyi de göze alarak, Fethullah Gülen'i, hem, ana özelliği anti-Amerikancılık olan İslâmcılıkla, hem Şeriatçılıkla, hem de ılımlı Amerikan İslâmcılığıyla niteleyebilmektedir. Ayrıca, bu satırlara hiç temas etmeden, bunlardan sonra gelen ve bir sonraki makalede yer alan aşağıdaki satırları iktibas ederek, Fethullah Gülen'in yeni bir toplumsal/siyasal düzen adına kadro hareketi içinde olduğunu iddia edebilmektedir:

'Bu alabildiğine kör, sağır ve kalbsiz gidişe 'dur!' diyebilmek için, bugünü-yarını aynı anda görece kadar basiretli; çevresinde olup biten şeyleri sezip anlayabilecek, anlayıp değerlendirebilecek kadar firasetli; oyun ve entrikalara tenezzül etmeyecek kadar mü'min... insanlara ihtiyaç var. Beş-başı mamur bu engin ruhlar yetiştirilerek, bu fitrî ihtiyaç giderilmezse, zalim, zulmüyle başını alıp gidecek.. mazlum ve mağdur da yaşama adına zillet çekecek...

'Bizim dünyamız adına 18. asır, özünden uzaklaşanların ve muhakemesiz mukallitlerin; 19. asır, kendini değişik fantezilere kaptırmış, geçmişiyile ve tarihî dinamikleriyle zıtlaşanların; 20. asır, bütünüyle yabancılaşanların, kendini inkâr edenlerin, dolayısıyla da ışık ve rehberini hep dışarda arayanların çağı olmuştur. Dört bir yanda tüllenem emârelerin de te'yidiyle, 21 . asır ise, bir inanç ve inanmışlar asrı ve bizim için bir rönesans çağı olacaktır.'

'Evet, muhakemesizlerin, akılsızların ve fanteziler arkasında yüzer-gezer yığınların içinden, çağını düşünen, muhakeme eden, akıl kadar tecrübeye, tecrübe kadar akla ve ikisi kadar da ilhama ve vicdana inanan, güvenen yepyeni bir insan doğacaktır.. her şeyiyle mükemmelin peşinde, heptenci, dünya ve ukbâ muvazenesiyle kanatlı, kalp ve kafa izdivacına muvaffak olmuş yepyeni bir insan. Elbetteki bu yeni insanın doğumu çok kolay ve rahat olmayacaktır. Her doğum gibi onun da sancısı, sarsıntısı, sıkıntısı olacaktır. Ama mevsimi gelince, bu mübarek velâdet mutlaka gerçekleşecek ve bu ayyüzlü nesil Hızır gibi birdenbire aramızda belirecektir.'

Bu düşüncelere katılmayacak kaç insan vardır? Fethullah Gülen, burada yazdıklarını, kendisiyle yapılan röportajlarda da dile getirmiş ve kimse bundan, O'nun yeni bir toplumsal/siyasal düzen için kadro hareketi içinde bulunduğu sonucuna varmamıştır. Aşağıda değineceğimiz üzere, Can Kozanoğlu ve Ahmet İnsel gibi, O'na benzeri isnatlarda bulunanlar da, O'nun bir Şeriat düzeni peşinde değil,

gücü ön plana alan bir hareket içinde olduğu iddiasını seslendirmişlerdir. Kaldı ki, Fethullah Gülen, bir düşünür, bir yazardır. Her yazar ve düşünür gibi, o da fikirlerini ifade eder. Bu fikirlere katılır veya katılmaz, katılmadığınız noktada da, bir takım peşin yargılar ve şablonlar çerçevesinde suçlamaya, olmadık isnatlarda bulunmaya gitmek yerine, neden katılmadığınızı objektif kriterler açısından dile getirir ve kendi fikirlerinizi söylersiniz.

10. Ayrıca, sayın Gülen'i takıyye ile suçlayanlar, yukarda geçen 'oyun ve entrikalara tenezzül etmeyecek kadar mü'min' cümlesine dikkat etmelidirler. Burada mü'min daha çok kelime manâsıyla kullanılmıştır. Çünkü mü'min, 'emniyet insanı' demektir. Aldatma onun semtine uğramaz. Peygamberimiz'e kendisine inanmayan Kureyşliler bile Muhammedü'l-Emîn derlerdi. Bütün peygamberler için 'emniyet' en önemli sıfat olup, her biri, tebliğine 'Ben emîn bir elçiyim' diye başlamıştır. Dolayısıyla, takıyye gibi, aldatma demek olan bir sıfat mü'minde bulunmaz. Çünkü, aldatma ve yalan küfür sıfatıdır. Hz. Ebu Bekir doğruluğuyla, en yüce insanî mertebeye çıkmış, Sıddîk (doğruların doğrusu) diye anılmış, buna karşılık Müseylemetü'l-Kezzab, yalancılığıyla en aşağı derekeye inmiş ve 'yalancıların yalancısı' olarak anılmıştır. Yine, Yazar'ın 'muridâna ve militana notlar' nitelemesiyle kitapçığına aldığı ifadelerinde Gülen,'şefkat, merhamet, muhabbet ve müsamahada hep önde bulunulmalıdır. Muhatabımızla tabîî, fitrî ve riyasız bir münasebet çok önemlidir' demekle (s.138-139), takıyye gibi aldatmalara kapıyı kapamış olmuyor mu? Yine Gülen, bir başka ifadesinde, 'bugün bir ateistle de karşılaşsam, aynı şekilde davranırım. Ve bu, kat'ıyyen mümaşat, müdarat ve takıyye değildir' demektedir. (s.142)

11. Fethullah Gülen, Yazar'ın kendince 'müridâna notlar' veya 'militana notlar' diye niteleyerek, kitapçığına aldığı ifadelerinde, apaçık olarak maksadını ortaya koymaktadır: 'Devrimizde en ehemmiyetli mesele, imanın kurtulmasıdır.'

'Devrimizin şartlarında irşad, tebliğ ve mücadele vasıtası ilimdir. Demek ki, devrimiz ne Fatih ve Yavuz devri, ne kılıç ve top devri, ne de sadece gönülleri aşk ve ilhamla coşturma devridir. Devrimiz, müsbet ilmin yanında ilham, onun yanında da fikir ve kültür devridir.' (s.1 37)

Bu satırların neresinde siyasal hareket, yeni bir düzen kurma hedef ve mücadelesi var?

Fethullah Gülen'in Faaliyetlerinin Türkiye'nin Bugünü ve Yarınındaki Yeri ve Niteliği

Fethullah Gülen, bir yandan iman ve Kur'an derken, bir yandan da dünya dengesinde bir Türkiye, Asya'daki esir kardeş ülkelerle el ele, yer yüzünde hakkın ve adaletin temsilcisi, insanlığa bir defa daha ve gerçek medeniyeti teklif edip gösterecek bir Türkiye düşüncesindeydi. Böyle bir davayı, ideali herkes besleyebilirdi. 18 yaşındaki gençlere, memurlara ve işçilere varıncaya kadar, herkese siyaset yapma hakkını tartışanlar, nedense Fethullah Gülen'e siyasetle doğrudan alâkasız, başarısı ortada bir ülke hizmetini bile çok görmekteydiler. Oysa, başka hangi ülkede olursa olsun, devlet buna tam destek verirdi.

Fethullah Gülen'in takip ettiği bu birbiriyle alâkalı iki ana düşüncenin gerçekleşmesi için nesillerin zihinleri müspet ilimlerle, kalpleri imanla tatmin edilmeli ve böylece kafa-kalp bütünlüğüne ulaşmış bu insanlar, birer ahlâk ve erdem abidesi halinde aynı ideali başkalarına taşımalıydılar. Çünkü akıl, müspet ilimlerle, fenlerle aydınlanır. Kalbin ışığı ise, dînî ilimlerdir, imandır, ibadettir. İkisinin birleşmesiyle insanın gayreti kanatlanır ve hakikat ortaya çıkar. Birincinin yokluğundan taassup, ikincinin yokluğundan ise şüphe ve inkâr doğar. İşte, Gülen'in 'Altın Nesil' adını verdiği, bu zihni müspet ilimlerle aydınlık, kalbi imanla ıslıl ıslıl bir gençlikti. İman ve ilim dolu, ahlâk ve faziletlerle bezeli bu gençlikle dünya, örnek nezih bir topluma kavuşacaktı.

İtham gayesiyle bizzat Yazar'ın iktibas ettiği pasajlarda Fethullah Gülen bakın neler diyor:

'İman meselesini, onu geliştirip yaygınlaştıran müesseselerde ihmal ediverseniz, 5-10 sene sonra yeniden geldiğiniz yere dönersiniz. Onun için, birileri zirvelere yürüse bile, biz hep kendi müesseselerimizde, o saflardan saf ve duru hizmetin yanında olacağız. O zaman, işte bütün bir hayat mektep olup her yana nur saçacak, medrese olup kemale yönelecek, kışla olup disiplin soluyacak, tekve ve zaviye olup mükemmel insan olma yollarını işleyecek ve millet beş başı mamur istikbale yürüyecektir.'

Bu cümlelerde, araştırmaya, zihnî ve kalbî tatmine dayalı bir iman ve bu iman temelinde ve şüphesiz belli bir disiplin ve kurallar çerçevesinde insanları mükemmel hale getirme hedefinin kastedildiği gayet açıkken, Yazar, bu cümleleri adeta kuş dili kullanma olarak niteliyor ve hayat/hizmet adıyla İslâm şariat sisteminin ve mektep- medrese-kışla-tekve ve zaviye ile, kafada tasarlanan İslâmî toplumun beş sacayağının kastedildiği sonucuna varıyor. Önemli olan, zihindeki şablonu doldurmak olunca, tabîî bu tür çarpıtmalara gidilecektir.

Yine, Yazarın yaptığı alıntıda Fethullah Gülen şunları söylüyor:

'İnanan insanlar, kendi inanç dünyalarına göre bir sistem kurmayı ve o sistem içinde hayatlarını sürdürmeği isteyebilirler. Fakat unutulmamalıdır ki, böyle bir duygu asla maksad-ı aslî (asıl maksat) ve gaye-i hayal (ideal) olamaz. Allah Rasulü (sav), Mekke döneminde mesajlarını halka sunarken, bu konu etrafında bir tek kelime söylememiştir ve 13 yıllık Mekke hayatı boyunca, bugünkü anlamda idarî, siyasî bir tek ayet nazil olmamıştır. Tam aksine, iman ve imanî hakikatler çerçevesinde ayet-i kerimler inmiş ve hadis-i şerifler hep bu mevzû etrafında varid olmuştur. Ayrıca, 5-10 yıl sonra cihana meydan okuyacak o alperenler, sistem, nizam, devlet vs hususunda ne bir beklenti ne de bir merak içindedirler... Onlar çok ağır şartlar altında küfür düşüncesi ile yaka paça olurken, böyle mülahazalar içine hiç mi hiç girmemişlerdir. O halde, her şeylerinde onları örnek alan bu cephenin insanları, bu türlü mevsimsiz düşüncelerle kendi davalarına zarar vermemeli, imana ve Kur'an'a hizmet etrafında himmetlerini yoğunlaştırmalı, her şeylerini Allah'ın rızasını kazanma etrafında bir dantela gibi işlemelidirler.

Fethullah Gülen, Yazar'ın iktibasına göre, bu cümlelerinin öncesinde ve devamında, 'karşı cepheye buğz içinde hareket etmektense, insan yetiştirme ve eğitime yönelik ihlaslı ve uzun vadeli çalışmalar yapılmış olsaydı, şimdi zeminimiz çoktan bir lâle bahçesine dönmüş olurdu' demektedir ve 'dünyaya ait şeylerin çok talibinin bulunduğunu, kuvveti elinde bulunduranların elindekini kaçırmak istemeyeceklerini ve bunun için kuvvete başvurabileceklerini, dolayısıyla bu noktada tûl-i emele girilmemesi (tûl-i emeli, niyet ve şablonu gereği Yazar, uzun erimle hedefin boyutları dese de, o, yukarda arz edildiği gibi, dünya adına uzun vadeli emeller beslemek demektir) ve hizmette hikmetin, yani tedbir, temkin ve teyakkuzun kuvvetle at başı olması gerektiğini, kuvvet dengesinin olmadığı durumlarda, kuvvetle katıyen çarpışmadan tekniğe başvurulmasının yerinde olacağını, netice itibariyle, Allah'ın rızası hedef alınarak tebliğ ve irşad yapılmasının zorunlu olduğunu' anlatmaktadır. Bütün bunlardan Yazar'ın çıkardığı manâ, şeriat sistemine evrimci yoldan gidileceği, 'şeriat istiyoruz' türünden laflar edilmeden, din-iman meseleleriyle uğraşıyormuş gibi yapılacağı, tebliğ ve irşad gibi barışçı propaganda yöntemleri kullanarak, toplumun yatay ve dikey olarak örgütleneceği (ne demekse bu!), alt yapı-üst yapı hazırlanacağı ve mevsimi gelip de, elverişli ortam oluşunca vadeli ve kalıcı şeyleri gerçekleştirmek için davranılacağıdır (s.104-5)

Yazar, Fethullah Gülen'den yaptığı iktibaslardan Marksist teoriden hareketle bütünüyle subjektif sonuçlara varmakta, vardığı bu sonuçları desteklemek için de, kasdî olarak aynı yazı içinde geçen bazı yerleri atlamaktadır. Meselâ Gülen, aynı yazıda meselenin özü olan şu hususlara dikkat çekmektedir:

'Bu milletin bugünü ve yarını adına ne yapılırsa yapılsın, tahrip hesabına olmamalıdır ve ne olursa olsun, bu ülkenin birlik ve dirliğine zarar vermemelidir'.

Gülen ayrıca, yapılan hizmetlerde bir sistem beklentisine girmenin, maddî ve dünyevî şeylerin hedeflenmiş olacağı anlamına geleceğine dikkat çekmekte ve şu uyarıda bulunmaktadır:

'Her şeylerinde onları (Hz. Peygamber'in arkadaşlarını) örnek alan bu cephenin insanları, bu türlü mevsimsiz düşüncelerle (sistem, nizam, devlet düşünceleriyle) kendi davalarına zarar vermemeli, imana ve Kur'an'a hizmet etrafında himmetlerini yoğunlaştırmalı, her şeylerini Allah'ın rızasını kazanma etrafında bir dantela gibi işlemelidirler. (Yazar burayı alıyor, fakat devamı olan şu satırları atlıyor:) Kaldı ki, zaten aksi düşünce, (haşa) Allah ile pazarlık manâsına gelmektedir. Yani, 'ben bu şekilde çalışırsam, idarî sistem de böyle olur ve olmalı..' gibi, kulluk anlayışına olabildiğince ters, yakışıksız şeyler içine girilir. Ve tabîî, bir kere böyle bir fâsit daireye giren insanın da artık ondan kurtulması çok zordur. Öyle zannediyorum ki, yaptıkları hizmetlerde maddî ve dünyevî şeyleri hedefleyenler ve onları gaye-i maksat haline getirenler, Allah'ın te'yidini kaybediyorlar. Hattâ bu uğurda, hayatlarını, mal varlıklarını vs. ölesiye feda etseler de, yine kaybediyorlar ve kaybedecekler. Zira, gaye-i hayal sadece ve sadece Allah olmalıdır. Hedefte, sadece O ve O'nun rızası bulunmalıdır.' (Prizma 1, 102-103).

Yukarda arz etmeğe çalıştığımız gibi, sayın Gülen her yerde ve her yazısında aynı ikazı yapmakta, aynı gerçekleri dile getirmektedir. O'nun için yapılması gereken, bu milletin birliğine ve dirliğine asla zarar vermeden ve kimseye düşmanlık beslemeden iman ve Kur'an hizmeti vermek ve eğitim yoluyla iyi ve mükemmel insanlar yetiştirip, temiz bir toplum oluşturmaktır. Bu hizmetler verilirken, bırakın bir devlet, bir sistem olacak mı gibi hedef ve maksatlar gütmeyi, böyle düşüncelere bile girilmemelidir. Çünkü, böylesi hedef ve düşünceler Allah'la (hâşâ) pazarlık yapmak manâsına gelir ve Allah, böylelerini hizmetlerinde başarıya ulaştırmaz. Ayrıca, bu tür düşünceler dünyevî ve maddî beklentilere girmek ve dünya adına uzun vadeli emeller beslemek demektir. Dolayısıyla, böyle beklenti ve maksatlardan olabildiğince uzak durulmalıdır.

Bu kadar açık gerçekler, aslında iman ve Kur'an hizmeti verenleri bir devlet, bir sistem hedef ve beklentisinden bütünüyle uzak tutmaya yönelik ikaz cümleleri, can alıcı satırları atılınca ve zihinlerdeki suçlayıcı şablonlara göre yorumlanınca, ortaya tam tersi çıkıyor. Maksat, samîmî olarak bir hakikati ortaya çıkarmak olmalı; yoksa, düşmanca tavırlarla, hiçbir maddî-dünyevî beklentiye girmeden bu ülkeye fedakârane hizmet yapan insanları ne pahasına olursa olsun yanlış tanıtma ve durdurmaya çalışma olmamalı. Böylesi tutum ve davranışlar, ancak yapana zarar getirir. Her şeye rağmen bu insanlardan rahatsız olanlar, eğer kendi görüş ve düşüncelerinden, benimsedikleri ideolojilerin doğruluğundan eminseler, ülkede gücü temsil edenleri bu insanların üzerine çekmeğe çalışmak yerine, kendi görüşlerini savunup, halka kabûl ettirebilirlerse, o çerçevede ülke hizmeti yapmalı, düşmanlıkta, tahrip ve başkalarını yok etme mücadelesinde değil, hizmette, düşüncede ve yapmada yarışmalıdırlar. Aksi tavır, zayıfların, korkakların, kendi düşünce ve ideolojilerinden emin olmayanların ve tahrip varlıklarını belli etmeğe çalışanların işidir.

Fethullah Gülen'e Yapılan İsnatların Ana Özelliği

2. Kelime Ve Kavramların Anlamlarını Bilememe

Yazar, İslâmî terminolojide geçen bazı kelime ve kavramların manâlarını ise hiç bilmiyor. Buna rağmen, kendine göre manâlandırmaya devam ediyor. Meselâ:

I. Feyiz kelimesi, tasavvuf dilinde Allah'tan kulun kalbine akan manevî vergi, ferahlık; tarikatlarda biraz daha bir maâ ile, mürşidin müridi manen ve rûhen faydalandırması anlamındadır. Halka ise, zikir esnasında müridlerin oluşturduğu U veya daire şeklindeki toplanma biçimine denir. Bu iki kelime, Fethullah Gülen tarafından, ne yazdıklarında, ne konuşmalarında hiç geçmez ve Fethullah Gülen çevresinin literatüründe de hiç mi hiç yoktur. Buna rağmen Yazar, bir ekonomi muhabirinden naklen (kimse bu muhabir?), Fethullah Gülen'in işadamlarıyla üst düzeyde yaptığı toplantılara 'feyiz toplantıları', yine aynı grupların oluşturdukları toplantılara 'halka' dendiğini yazıyor. Yani hem feyiz, hem halka. Cehalet ve çarpıtmanın böylesi, ancak Yazar'a ait 'akademik bir çalışma'da (!) bulunabilir!

II. Hak, Allah'ın isimlerinden bir isimdir; kelime anlamı itibariyle 'gerçek, çıkarılamayacak, sökülemeyecek derecede yerleşmiş' demektir. Bu kelimenin, hukukun tekili olarak, bir kimsenin bir başkası üzerindeki maddî-manevî alacağı anlamı da vardır. Dilimizde 'hakkın hatırı yücedir' demek, gerçekler herhangi bir şeye feda edilemez manâsındadır. Fethullah Gülen, hakkın hatırını âlî (yüksek) tutma derken, Yazar'a göre 'İslâmcı yolu' kastediyor. Bilmenin bu derecesi de, yine Yazar'a ait akademik çalışmalara (!) yaklaşıyor!

III. Fethullah Gülen Beklenen Gençlik yazısında, 'Onların yaşadığı zaman diliminde söz pazarları bulaşıklardan temizlenir; azgınlara ağızlarına gem vurulur, bütün başıboşların ipleri çekilir. Söz, söz sultanlarıyla buluşur, tanışır ve âlem onların soluklarıyla dolar taşar' (Zamanın Altın Dilimi, s.126) diyor. Burada kastedilen, yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Gülen, hayalinde tasarladığı gençliğin yaşadığı zaman diliminde, 'sözün ayağa düşmeyeceğini, gerçek söz sahiplerinin konuşacağını, bugün olduğu gibi, yalan, yanlış, iftira ve çarpıtmalarla veya gerçek dışı bilgi ve propagandalarla beyin yıkayanların daha fazla etkili olamayacağını ifade ediyor ve 'bütün başıboşların ipleri çekilir' diyor. Sayın Gülen burada, dil bilenlerin gayet iyi anlayacağı güzel bir teşbih ve telmih yapıyor ve 'başboş, âvâre dolaşan (serseri) gürhün etrafa zarar vermeleri önlenmiş olur ' demek istiyor. Fakat Yazar'a göre bu, 'başboşların idam edilmesi' demek. Bu kadar Türkçe bilgisi de, yine ancak Yazar'a ait akademik bir çalışmada (!) bulunabilir!

IV. Reşahat, reşha'nın çoğulu olup, sızıntılar demektir. Ama, 'Arapça' bilen (!) Yazar'a göre, 'çevreye dağılıp yayılma' manâsında (s. 171).

Tarihte azınlıkta kalan meşrep, mezhep veya ideolojik gruplarda diyalektik ve demagoji, dolayısıyla çarpıtma kabiliyeti çok gelişmiştir. Bunun en tipik örneğini İranlı Şîîlerde görürüz. Şîî tarihinin belki en büyük polemikçisi olan ve Şîî-Sünnî anlaşmazlık noktaları konusunda 11 ciltlik eser vermiş bulunan Iraklı Emînî'nin söz konusu kitabında yer alan bir çarpıtma, Yazarın kitabındaki çarpıtmalara tam bir örnek teşkil etmektedir.

Ebu Hüreyre hazretlerini güya karalamak için Emînî, şöyle bir hadise anlatır: Emevîler döneminde bir ara Medine valiliği veya vali vekilliği yapmış bulunan Hz. Ebû Hüreyre (ra), hutbelerine başlarken, 'Dinini hakim kılan ve Ebû Hüreyre'yi de vali yapan Allah'a hamd olsun' dermiş. Bu hadise bu kadarıyla aktarıldığı zaman, insan ister istemez Hz. Ebû Hüreyre'nin valilik arzusuyla yanıp tutuştuğu ve kendi valiliği için İslâm'ın güçlenip hakim olmasını istediği düşüncesine kapılır. Halbuki, Hz. Ebû Hüreyre'nin bu sözlerinin başlangıcı ve sonu vardır. Ebû Hüreyre, 'Bu din zayıf idi. Ben, bir zaman giyecek bir şey bile bulamaz ve çula bürünürdüm. Şimdi ise, nereden nereye geldik;

benim gibi bir insana valilik düştü ve artık giyecek keten bulabiliyorum. Allah'a hamd olsun!' şeklinde, devr-i Saadet'te Sahâbe-i Kiram'ın çektiği yoklukları dile getirmekte ve kendi zamanındaki neticeyi nazara vererek, Allah'a hamd etmektedir. Böyle bir hamd, ancak göz yaşartır. Yazarın çarpıtmaları da, aynen Emîn'nin bu çarpıtması gibi, Fethullah Gülen'in yazdıklarından işine gelen bir kısmı alıyor ve sonra onları, hiç ilgisi olmadığı halde zihnindeki hazır şablona yerleştiriveriyor.

Yazarın Şablonları Ve İsnatları

Yazar, bir kere Fethullah Gülen hakkındaki hükmünü önceden vermiştir. Bu hükümde, Fethullah Gülen'i ve takip ettiği düşünce çizgisini Türkiye Cumhuriyeti yasalarına göre töhmet altına almak niyeti yattığı için, bakış açısı da bu niyete göre şekillenmekte, dolayısıyla, Fethullah Gülen'in en masum ifadelerini ve kullandığı kelimeleri, edebî sanatları da bu niyet ve bakışına göre yorumlamaktadır. Bu açıdan, O'nun peşin hükmünü güya doğrulamak adına takip ettiği yolu üç şekilde ele alabiliriz:

1. Kelime Ve Kavramları Yanlış Anlama Veya Onlara Yanlış Manâ Verme

Her ilmin kendine has bir terminolojisi vardır. Bu terminolojiden bazı kelimeler günlük dilde mecazî kullanım alanı da bulur. Bu ilimde uzman olmayanlar, onun terminolojisini anlamayabilirler. O terminolojinin günlük dilde yüklendiği mecazî manâları da anlamayabilirler. Meselâ, kaporta, debriyaj, vites arabanın belli parçalarıdır ve herkes bunları bilmez. Bu kelimeler günlük dilimizde de, mecazî veya avamî, hattâ argo manâlar kazanmışlardır. Sözelimi, kaporto giyim-kuşam; vites, herhangi bir hareket veya yürüyüşte kontrol mekanizması manâlarında argo kullanıma da sahiptirler.

Bunun gibi, İslâmî ilimlerin, meselâ, Hadis'in, Fıkıh'ın, Tefsir'in, Tasavvuf un... herbirinin kendine has terminolojisi olduğu gibi, her bir yazar, şair veya edebiyatçının da kullandığı bir takım mazmunlar, benzetmeler, mecazlar vardır. Bunların bilinmemesi, her zaman için bazı yanlış anlamalara yol açabilir. Örneğin, Divan edebiyatı şiirlerinde kullanılan sakî, mey (şarap), meyhâne gibi pek çok mazmun, aynen Allah aşkını ifade için tekye edebiyatında da kullanılır ve bu kelimeler sırayla mürşid, aşk ve tekye anlamlarına gelirler. Bu gerçeklerden habersiz olan veya niyeti ve Fethullah Gülen hakkında sahip olduğu peşin hüküm gereği habersiz görünen Yazar, sayın Gülen'in kullandığı dile 'kripto İslâm' diyor ve önüne gelen her kelime mecaz veya mazmuna 'Şeriat, tarikat, İslâm devleti, İslâm düzeni' yakıştırmalarında bulunarak, bunu çözdüğünü iddia ediyor.

Meselâ:

A. Fethullah Gülen'in kendisine cami yapmayı önerenlere 'cemaat yapmak daha iyidir' tavsiyesindeki 'cemaat' kelimesini, bir lider etrafında bir gaye uğruna toplanmış topluluk manâsındaki cemaat olarak alıyor (s.18). Oysa burada cemaatten kasdın, camide namaz kılanlar olduğu gayet açıktır. İçinde namaz kılacak insanlar olmadıktan sonra cami yapmanın bir faydası yoktur. Namaz kılacak insanlar olduktan sonra, onlar namazlarını kılacak yer bulurlar.

B. Fethullah Gülen, Prizma adlı eserinin 1. cildinde (s. 281-285), Bosna-Hersek gibi dünyanın pek çok yerinde Müslümanların acımasızca öldürülmeleri karşısında duyulan ümitsizlik hakkındaki bir soruya verdiği cevapta, Müslümanlar olarak asıl vazifelerinin i'lâ-yı kelimetullah, yani, yukarda arz edildiği gibi, Allah'ın Kelimesini yüceltmek olduğu, bunun da ilim, iman ve disiplin temellerine oturması gerektiğini; kendilerine düşenin vazifelerini yapmak olup, Allah'ın işine karışmama terbiyesi içinde bulunmaları gerektiğini anlatmaktadır. Fethullah Gülen'in eserlerini okuyanlar, 'Allah'ın işine karışıp karışmamaktan kast'ın, ülkeye hizmet adına yapılanlar karşılığında dünyevî bir netice beklememe, hele hele devlet gibi, iktidar gibi şeyleri hiç düşünmeme ve hedef almama demek olduğunu açıkça görecektir. Bu gerçeğe rağmen Yazar, sayın Gülen hakkındaki peşin yargısına

binaen tam tersi bir yorumda bulunmakta ve 'Gülen'in gönlünde 'tekke, medrese, kışla çerçevesine oturan ve İlay-ı Kelimetullah temelinde' dini bir sistem yattığı konusu su götürmez. Bunun diğer adı şeriat devletidir' diyebilmektedir. (s.19)

C. Fethullah Gülen, II. Murad için 'ehlullah'tan tabirini kullanmaktadır. 'Ehlullah', Allah'ın sevdiği insan, velî demektir ve bunun yolu mutlaka tarikattan geçmez. Tarikatlar İslâm'ın 6. asrında ortaya çıkmış (Dr. Mustafa Kara, Tasavvuf ve Tarikatlar Tarihi, s. 197), bundan önce geçen 5 asırda binlerce, onbinlerce ehlullah, yani velî yetişmiştir. Ehlullah'ı tarikat mensubu olarak tarif etmek ve buradan sayın Gülen'in tarikatçı olduğu sonucunu çıkarmak (s. 63), Yazar'ın ya bilgi eksikliğinden, ya da peşin yargı ve şablonlarından ileri gelen bir çarpıtma örneğidir.

D. Fethullah Gülen, yaptıkları işin dînî cephesini 'iman ve Kur'an hizmeti' olarak adlandırır ve bu hizmette bulunanlar için bazen 'hizmet insanı', bazen de 'hizmet eri' tabirlerini kullanır. Fakat, hizmet eri'nin Yazar'ın şablonuna veya peşin yargısına uygun düşen tarifi 'tarikat mensubu militan ya da mürit'dir (s.68).

E. İ'lâ-yı Kelimetullah'ın ne manâya geldiğini yukarda anlatmaya çalıştık. Fakat Yazar'a göre bu, 'Allah yasalarının, günümüzdeki moda deyiimiyle şeriat hükümlerinin egemen olacağı bir sistem/düzen yaratmaktır' (s.71).

F. Fethullah Gülen, Fasıldan Fasıla adlı eserinde sağcılık, solculuk ve İslâm'ı anlatırken (c.1, s.190-191), İslâmiyet'in müstakil ve nev'i şahsına münhasır bir sistem olup, biri liberal, diğeri devletçi ekonomiyi ön plana çıkaran ve dolayısıyla iktisadî ayırım ifade eden sağcılığın da solculuğun da İslâm'ın özüyle ilgisinin olmadığını, aynı şekilde, bunların Kur'an'da geçen 'sağ ashâbı' ve 'sol ashâbı' tabirleriyle de alâkasının bulunmadığını söyledikten sonra, Kur'an'daki 'sağ ashâbı' ve 'sol ashâbı'ndan kimlerin kastedildiği izah etmekte ve 'Meselelerimizi Kur'an ve Hadis ölçüsünde alıp değerlendirmeliyiz. Kur'an, 'Müslümanlar' olarak ölmekten başka bir isim veya sıfatla ölmeyin' derken, İslâm adına sağcılık veya solculuk mefhumuna sahip çıkmanın manâsı olmaz. Bugünün sağcıları da solcuları da bir gün gelecek, yıllardır arayıp da bulamadıkları huzuru, Allah'tan başka hiçbir şeye dayanmayan Hz. Muhammed'in sınımsız ikliminde bulacaklardır.' diyerek, sözlerini noktalamaktadır. Yazar, Fethullah Gülen'in bu ne manâya geldiği apaçık sözleri içinde önce 'İslâm müstakil ... bir sistemdir' cümlesini almakta ve bunu 12-13 satır sonra gelen cümlelerle birleştirip, sistemden kastın devlet, Hz. Muhammed'in sıcak ikliminden kastın da şeriat düzeni olduğu manâsını çıkarıvermektedir.

G. Fethullah Gülen, Fasıldan Fasıla 1, s. 121'de gerçek dava adamının davaya vefalı olması gerektiğini ifade ettikten sonra, bir benzetmede bulunarak, günümüzde kupa maçları yapıldığını, İslâm davası bağlılarının ise, bir kulpunu Allah'ın tuttuğu kupa için yarıştıklarını söylemekte ve 'böyle bir kupaya canlar feda edilse değer' demektir. Kur'an-ı Kerim'de, 'Allah, Cennet karşılığında mü'minlerden mallarını ve canlarını satın aldı' buyrulur ve böyle bir alışverişin çok kazançlı bir alışveriş olduğu müjdesi verilir. Şu anda Türkiye diye bir vatanımız varsa, bu da böyle bir alışveriş için mallarını ve canlarını asırlarca feda eden şehitlerimizden dolaydır.

H. Yahya Kemal, İtrî şiirinde 'Eski mûsikimizi anlamayan bir şey anlamaz bizden' der. Fethullah Gülen de, tekyelerin kapatılması neticesinde Tasavvuf müziğinden mahrum kalan Türk müziğinin yurtsuz ve garip olduğunu, toplumumuzun ise ruhumuza üfleyecek musiki istediğini; tabandan gelen bu talebin görmezden gelinemeyeceğini anlattıktan sonra, 'Toplunun gözle görülecek kadar hızlanan kendi özüne dönüşü de bunun böyle olmasını gerektirmektedir' demektir.

'Öze dönüş', hemen her İslâm ülkesinde ve dolayısıyla Türkiye'de de tartışılmış bir meseledir. Bu

konuda sosyologlar çok şey yazıp söylemişler, medeniyetlerin aynen istihale edemeyeceğini, yani birbirine dönüşemeyeceğini, medeniyetler arasında alışverişler olsa da, bir medeniyetin aynen diğeri olamayacağını, her milletin onu o millet yapan kendine has bir kültür ve medeniyeti olduğunu ifade etmişlerdir. Türk milletini kendi yapan unsurların başında da İslâm'ın geldiği kimsenin inkâr edemeyeceği tarihî bir vaki'dir. Onun her şeyi gibi mûsikîsi de İslâm'dan etkilenmiştir. Dolayısıyla, bugün AB kapısında da yüzümüze söylendiği ve açıkça ortaya çıktığı üzere, Türk milletinin her bakımdan bir Avrupa milleti olması mümkün değildir. Bu, sosyolojinin kurallarına da aykırıdır. Öze dönmek demek, bir milletin kendine has değerlerini yeniden keşfetmesi, taklidi bırakıp, kendisi olması demektir.

Bunun tarihten, inançtan, coğrafyadan gelen unsurları olduğu gibi, şüphesiz bu unsurların içinde şekilleneceği her çağın kendine has şartları da vardır. Fakat bunları görmek için, ideolojik körlükten, bağınazlıktan ve peşin yargılardan kurtulmak gerekir. Dolayısıyla 'öze dönmek'ten kasıt, Yazar'ın iddia ettiği gibi (s.73), İslâmî düzen kurmak demek değildir. Böyle bir anlayış, ancak Müslümanları ümmetçilikle de suçlarken, temelde enternasyonalci olan sosyalizme ve Marksizme bağlılıklarını açıklamaktan ve karşılarında düşman olarak gördükleri Müslümanları suçlu gösterebilmek için ise peşin yargılarına göre çarpıtma yapmaktan çekinmeyenlere has olabilir. i. Yazar, bugünkü Türkiye'yi tarif ederken, 'fikir ve güven bunalımı, kısır iktidar çekişmesi, işsizlik, Kürt yoğun illerde yaklaşık 750 bin ailenin aç kalışı, 5 milyon insanın göç edişi, 3000 köyün yakılışı; sosyal devlet ilkesinden vazgeçtikten sonra ortada kalan emekliler, öğrenciler, memurlar, özelleştirme furyası, 13 yıllık savaşın bitmeyişi, sistemin çöküşü, hükümet ve rejim krizi, çete skandalları, eroine bağımlı ekonomi, vs' (s. 16); bir diğer yerde, '70 yıllık paradigması bozulmuş, toplum olmayı başaramayıp gittikçe cemaatleşen, Alevî-Sünnî, Kürt-Türk, Müslüman-gâvur, laik-şeriatçı gibi alt kimliklere bölünmüş bir Türkiye aynasıdır bu.

Mafyası devletleşmiş; devleti mafya ve çete halini almış; ekonomisinin can damarlarına eroin karışmış; anayasanın temel ilkesi olan hukuk devletinden umudunu kesen yığınların sokaklarda 'ihkak-ı hak' yoluna gittikleri, fail-i meçhullerden bizar olanların Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurduğu; Tarikatçıların devlet kademelerini doldurduğu, siyasetçilere el etek öptürüp yönlendirip irşad ettikleri, buna rağmen laiklik mücadelesinin verildiği bir ülkenin toplumsal/siyasal fenomeniyle karşı karşıyayız' (s. 22-23) ifadelerini kullanmaktadır.

Bu ifadelerden anlaşılan, Yazar'ın Türkiye'den hiç memnun olmadığıdır. Bütün bu olumsuzluklarda, bu ülkenin İslâm'ın şuurunda olan fertlerinin hiçbir suçu yoktur. Devlet kademeleri tarikatçılarla da dolu değildir. Yazarın resmettiği Türkiye'de, bu şartları düzeltmek için nasıl Yazar, geçerli yasalara rağmen, sosyalist, hattâ Marksist çizgiyi benimsiyorsa, bir başkasının da İslâm Ahlakını dışta bırakmayan çareler teklif etmesi tabîdir ve hakkıdır. Kaldı ki, sosyalist ve Marksist çizginin, değil Türkiye'ye, hiçbir topluma mutluluk getirmeyeceği ve toplumlarının meselelerini halledemeyeceği bilfiil ispat edilmiş, buna karşılık Fethullah Gülen'in düşüncelerinin ne kadar olumlu olduğu da ortaya çıkmıştır.

Fethullah Gülen, adliyesi, mülkiyesi ve maarifi (eğitim sistemi) kökten düzelmiş nezih bir toplumun yolunun da politikadan geçmediğini belirtmektedir. (Fasıldan Fasıla, 2.232) Fethullah Gülen'in bu görüşlerini aktaran Yazar, buradan sayın Gülen'in İslâm devrimi istediğini ve özlenen nezih toplumdan kastının da şeriat toplumu olduğu sonucunu çıkarıvermekte ve insanların nezih (temiz) toplum özlemlerini de kursaklarında bırakmaya çalışmaktadır.

Yazarın Fethullah Gülen'in kullandığı kelimeleri çarpıtması ve kafasındaki şablonlara ve peşin yargısına göre manâlandırması bunlarla da sınırlı değil. Meselâ, Allah'ı bilmekten gelen vicdan

kültürü, manevi kültür manâsına gelen irfan'ı dinsel öğreti (s.75); Türk tarih ve geleneğinde başbuğ, hakan gibi lider veya devlet başkanı manâsındaki baş yüce'yi halife (s.78); bir işi başarmada insanların göstereceğı azim, kararlılık ve bunun için içte duyulan rhi manevî iştiyak manâsına gelen metafizik gerilim'i tarikatçılık (s.80); uzun vadeli dünyevî gayeler peşinde olma manâsındaki tl-i emel'i uzun erimli hedefin boyutları (s.103); Tefsir, Fıkıh, Hadis için kullanılan Şer'î ilimler tabirini Şeriat bilgileri (s. 1244) olarak, her birini kafasındaki şablonlarına ve peşin yargılarına göre tanımlayabiliyor.

Fethullah Gülen'in İslâmî Anlayışı ve Düşünce Çizgisi

Yazarın, ön yargıları ve hazır dogmatik şablonları çerçevesinde sayın Gülen'e yaptığı isnatlara geçmeden önce, sayın Gülen'in İslâmî anlayış ve düşünce çizgisini kısaca irdelemeğe çalışalım: Fethullah Gülen, ülkesine ve milletine hizmeti ve bununla Allah'ın rızasını kazanmayı gaye edinmiş bir insan olduğunu defalarca açıklamıştır. Akademik çalışına, objektif bakış ve temel hukukî prensipler, İnsanlar hakkında hüküm verirken, sözlerine ve yaptığı işlere bakar. Kaldı ki, kişileri değerlendirmenin de en gerçekçi ölçüsü, onun yaptıklarıdır.

Fethullah Gülen, ülkesine ve milletine hizmet yoluyla Allah'ın rızasını kazanma gayesi güttüğünü hem konuşmalarında, hem yazılarında ifade etmektedir. Yaptıklarının sözlerini destekleyip desteklemediği, şu ana kadar ona nispet edilen faaliyet ve çalışmaların ülkemizin ve milletimizin yararına olup olmadığı ile ölçülür. Gerek kamu vicdanı, gerekse uzmanlar, bu konuda somut delillere dayalı olarak herhalde Fethullah Gülen aleyhinde tek bir söz söyleyemeyecekleri gibi, sürekli şahit olduğumuz üzere, en üst düzeydeki idarecilerimizden medya mensuplarına, iş adamlarımızdan, toplumumuzun başka kesimlerindeki kanaat önderlerine ve sokaktaki vatandaşımıza kadar, ön yargılarının kurbanı olmayan veya ön yargılarının kurbanı olanlarca şartlandırılmamış bulunan hemen herkes, Fethullah Gülen'in yaptıklarına candan destek vermektedir.

Sayın Gülen'in düşünce ve aksiyonunun dînî cephesi ve bu cephesi Allah'ın rızasını kazanmanın yolu, i'lâ-yı kelimetullah'tır. Yani, Allah'ın kelimesini, bir başka deyişle, Kur'an-ı Kerim'de 'Allah inkârcıların kelimesini alçalttı; Allah'ın Kelimesi ise yüce olandır' (9.40) ayetinde ifade edilen, Tevhit kelimesi, yani İslâm dahil bütün semavî dinlerin üzerine oturduğu 'Allah'tan başka başka ilah ve kendisine ibadet edilecek mabud yoktur' temel prensibini yüceltmektir. İ'lâ-yı kelimetullah, bir başka açıdan, Allah'tan başka tanrılık taslayanlara karşı mücadele edip, Rasulüllah'ın arkadaşlarından Rabî bin Amir'in Kadisiye Savaşı'nda İran orduları komutanına söylediği gibi, 'İnsanları sahte dinlerin karanlığından İslâm'ın aydınlığına, yerlerin basıklığından göklerin enginliğine, sahte tanrılara kulluktan tek Allah'a kulluğa çıkarma' gayreti içinde bulunmadır. Bu, her müminin vazifesidir. Bu vazife bir İslâm devleti korumak manâsına gelmez ve mutlaka bunu gerektirmez. Kur'an-ı Kerim'de adı geçen peygamberlerin hemen hiç biri bir devlet kurmamış, kurulmuş devlette 'halifelik' yapan Hz. Davud ve 'meliklik' yapan Hz. Süleyman dışında hiçbir peygamber devlet başkanlığı da yapmamıştır. İnsanların nasıl bir idare ile idare edileceklerinin tayini Allah'a aittir; O, Kur'an-ı Kerim'de buyrulduğu üzere (2.26), mülkü, hakimiyeti, dilediğine verir, dilediğinden alır.müminin vazifesi Allah'ı, O'na ve diğer iman esaslarına inanmayı anlatmak, insanları inanmaya, Allah'a ibadete ve güzel ahlâklı olmaya çağırmaktır. İman, ibadet ve İsrail Oğulları'nda 10 emir olarak bilinen ve Kur'an-ı Kerim'in İsrâ sûresinde geçen temel emirler veya yasaklar - Allah'ın varlığına ve birliğine inanıp, O'ndan başkasına ibadet etmemek, anne-babaya iyilik etmek, zina yapmamak, hırsızlık yapmamak, ölçü ve tartıda hile yapmamak, kesin olarak bilmediğimiz bir şeyin üzerinde durmamak ve hakkında hüküm vermemek, yeryüzünde kibirlenerek yürümek, yetim hakkı yememek; yakınlarla, yoksullara ve yolculara infakta bulunmak ve israf etmemek; çocuklara ve haksız yere herhangi bir canı öldürmemek- dinin temelidir. Bediüzzaman'ın dediği gibi, bunlar dinin yüzde 95'ini oluşturur.

İman, ibadet ve bu temel ahlâkî esasları insanlara anlatma işi önlenmemelidir. Çünkü bir, Allah'a kulluğun gereğidir ve dünyada gerçek saadet bunun üzerine oturduğu gibi, ebedî Ahiret mutluluğu da ancak bununla kazanılır. Evet, bazıları Fethullah Gülen'i Said Nursî'nin müridi olmakla nitelendiriyorlar. Buna cevabımız ilerde gelecektir. Fakat, şu kadarını ifade edelim ki, Said Nursî'yi bir defa olsun bile görmemiş olan Fethullah Gülen, pek çokları gibi Said Nursî'yi okumuş olabilir.

Fakat, bir insanı okuma, onun her düşüncesini tasvip etme mânâsına gelmez. Kaldı ki, Said Nursî'yi okuyan sadece Fethullah Gülen olmadığı gibi, bir insanın bir yazar, fikir adamı veya sanatçıdan istifade etmesi gayet normaldir. Fethullah Gülen, Said Nursî'yi okuduğu gibi, daha başka pek çok yazarı, meselâ Shakespeare'i, meselâ Tolstoy'u da okumuştur. Kaldı ki, Said Nursî olsun, Risale-i Nur düşüncesi olsun ve bu düşüncüyü, ülke ve millet hizmetiyle birlikte, Allah'ın rızasını kazanmada vasıta yapanlar olsun, hiçbir zaman siyasetin, farklı devlet talebinin, sistem ve düzen düşmanlığının içinde olmamış ve daima anarşiye, teröre, bölücülüğe, kargaşaya karşı çıkmışlardır. Nitekim, bizzat Said Nursî, dinin temeli olarak açıkça şunu ifade etmektedir.:

'Yaratılışın en yüksek gayesi ve fitratın en yüce neticesi Allah'a imandır. İnsaniyetin en üstün mertebesi ve beşeriyetin en büyük makamı, Allah'a iman içindeki marifetullah, [yani Allah bilgisi, vicdanda Allah'ı duyma]dır. Cin ve insanın en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, Allah bilgisi içindeki Allah sevgisidir. Ve insan ruhu, insan kalbi için en katışıksız sevinç, Allah sevgisinin verdiği manevî lezzettir. Bütün gerçek saadet, katışıksız sevinç, şirin nimet ve sâfi lezzet, elbette Allah'ı bilmede ve sevmededir. Cenab-ı Hakk'ı tanıyan ve seven, nihayetsiz mutluluğa, nimete, nurlara, sırlara ya potansiyel olarak, ya da bilfiil mazhurdur. O'nu tanınması gerektiği gibi tanımayan, sevmeyen sonsuz mutsuzluğa, elemelere ve vehimlere mânen ve maddeten müptelâ olur.' (Mektubat, 20. Mektup)

Güneşin ısı ve ışık vermesi vazgeçemeyeceği ve en tabî bir fonksiyonu olduğu gibi, bu sevgiyi ve mutluluğu tadan da, onu herkese götürmeğe çalışır. Artık bu, onun istese de vazgeçemeyeceği bir vazifesi ve hayâtının mânâsı haline gelir. Bunu kavrayamayan, peygamberlerdeki ve ayrıca, Peygamberlik dışında, onların çizgisinde yürümeye çalışan zatlardaki her türlü ezâ ve cefâyâ rağmen insanları Allah'a götürme kararlılık ve uğraşını ve bu zatların insanlar tarafından neden sevilip sayıldıklarını da kavrayamaz.

İşte, insanları bu şekilde Allah'a götürme, onlara dünyada iman, bilgisi ve sevgisinin lezzetini tattırma, Ahiret'te de Cennet'i, sonsuz saadeti kazandırma cehd ve gayretinin adı cihattır. Cihat, Allah'la insanların arasındaki engellerin kaldırılması için yapılır. Fakat tarihte, meselâ son iki asırda ateizm, materyalizm ve komünizm şeklinde görüldüğü üzere, inkarcılıkla birlikte, bazı güç ve sermaye sahiplerinin insanlara hükmetme ve başkalarının, hattâ büyük çoğunluğun rağmına ve onların sırtından diledikleri gibi yaşama arzusu genellikle ön plana çıkmakta ve Din'in emrettiği bir Allah inancı, yalnız O'na ibadet etme emri ve 'yukarıdaki ahlâkî esaslar, bu güç ve iktidar heveslilerin işine gelmemektedir. Peygamberlerle gönderildikleri kavimler arasındaki mücadele de işte hep bu esaslar üzerinde dönmüştür. Bunlardan sonra insanların herhangi bir idarî sistem talepleri tamamen kendi hür reylerine kalmış bir mesele olduğu içindir ki, bir peygamberin peygamberliğini veya İslâmiyet'in hakkaniyetini kabûl edip etmemek insanların reylerine veya parmak hesaplarına bırakılmamışken, tercih edecekleri idarî sistem tamamen reylerine bırakılır.

Kur'an-ı Kerim'den bir peygamberin temel fonksiyonları şöyle anlatılır: İnsanlara, Allah'ın kâinattaki, tabiattaki, hayat ve hadiselerdeki, ayrıca İlâhî Kitap'taki tecellilerini ve ayetlerini okuyarak, anlatarak, (tefekür, teemmül, tedebbür, tefakkuh gibi, Türkçe'mizde, hattâ başka dillerde tam karşılığı olmayan zihnî faaliyetlerle) onların zihinlerindeki yanlış kabûlleri ve batıl inanışları gidermek, böylece zihinlerini arıtmak; ayrıca aynı yollarla ve ibadetle kalplerini günahlardan arıtmak, sonra arıtılmış zihinlere ve kalbilere ilmi, Kitab'ı, neden ve niçinin bilgisini yerleştirmek, böylece onları kafa ve kalp bütünlüğüne ulaşmış kâmil insanlar haline getirmek. (Kur'an, 2.151;62.2)

İlginçtir ki, İslâm tarihi boyunca gelmiş bütün büyük alimler, tefsirciler, hadisçiler, fakihler, tasavvuf büyükleri ve İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbanî, Şah Veliyyullah gibi müceddid (dini yenileyici) kabûl edilen büyük zatların hemen hiç biri siyasete, sisteme karışmamış, sadece

'Nasılsanız öyle idare olunursunuz' Peygamberî prensibinden ve 'İdarecilerinize başkaldırmayan ve onlara beddua da etmeyin. Siz iyi olursanız, Allah da onları iyi eder. Siz kötü olursanız, Allah da başınıza kötü idareciler getirir' hadislerinden ve aynı manâdaki ilgili Kur'an ayetlerinden hareketle, insanları iman, ibadet ve ahlâk noktasında kemale ermeğe çağırılmış ve erdirmeye çalışmışlardır. İslâm tarihinde Haricîlerin ve İran Şiîliğinin dışında hiçbir ekol veya kimse siyaset eksenli hareket etmemiş, bilhassa Ehl-i Sünnet, hiçbir zaman dini siyasetin emrine vermediği gibi, dini siyasete de alet yapmamıştır. O kadar ki, Müslüman bir düşünür, daha lâıyk oldukları halde, halifeliğin neden Peygamber Ailesi'nde kalmadığı ve devam etmediği sorusuna, 'Onlar, daha büyük bir saltanata, ahiret saltanatına lâıktılar. Dünya saltanatına ise geçicidir ve aldatıcıdır' şeklinde cevap verir. Fethullah Gülen de, 'Ben, en büyük hedef olan Allah'ın rızasını bırakıp da dünyevî makamlara talip olmayı, bulunduğum mevkiden inme sayarım' demekle aynı şeyi kastetmektedir. İşte, tarih boyunca, aynı çizgide yürüyen sözünü ettiğimiz alimler, insanların nasıl bir siyasî ve idarî sistemle yönetilecekleri meselesini 'Allah'ın işi, Allah'a ait bir iş' olarak görmüş ve buna karışmayı Allah karşısında edebe aykırı kabûl etmişlerdir. Fethullah Gülen'i Bediüzzaman'ın takipçisi olarak takdim edip, Bediüzzaman'ı da din devleti taraflısı, dolayısıyla sayın Gülen'i de aynı şekilde göstererek, kendilerince suçlamaya çalışanlara hatırlatmak isteriz ki, Bediüzzaman, eserlerinin pek çok yerinde din devleti kurma gibi bir şeyin asla vazifeleri olmayıp, vazifelerinin sadece iman ve Kur'an hizmeti, yani, insanların imanlarının kurtulmasına çalışmak olduğunu tekrarlamakta ve talebelerini böylesi beklentiler karşısında sık sık ikaz ettiği gibi, başka türlü yönelişlerden de sürekli alıkoymaktadır. Bediüzzaman'ın Yeni Said dönemi diyerek, asıl misyonunu ortaya koyduğu 1925-1960 arasında geçen 35 yılda defalarca çıkarıldığı Türkiye Cumhuriyeti mahkemeleri, O'nun aksi bir faaliyet içinde olduğuna hiçbir zaman hükmetmemiş ve her türlü isnat ve iddiaya rağmen, aksi bir delil ortaya konamamış, kitapları ise 2000'e yakın beraat kararı almıştır. Fethullah Gülen de hiçbir zaman İslâm devleti, Şeriat düzeni gibi söylemlerde bulunmamıştır. Bu konuda medya organlarında ortaya atılan iddia ve isnatlar hakkında Fethullah Gülen'in avukatları tarafından açılan ve sayısı 100'ü aşan davalarda, bu iddiaları ortaya atanlar iddialarını ispata davet edilmişler, ancak bu iddiaların hiçbir mesnedi bulunmadığından çeşitli tazminatlara ve cezalara mahkum edilmişlerdir.

İslâm'ın siyasal bir hareket halinde algılanması, son yüzyılda, Orta Doğu'daki baskıcı rejimler karşısında başkaldıran insanların İslâm'ı başkaldırılarında bir gerekçe ve adeta bir ideoloji olarak kullanmalarından ve sunmalarından kaynaklanmıştır. Gülen düşüncesiyle bu hareketler arasındaki teme) fark da buradan kaynaklanmaktadır; siyasete yürüme stratejisi açısından değil, İslâm siyasal bir ideoloji olarak mı, bir 'din' olarak mı algılanmalı tartışmasından kaynaklanmaktadır; yani farklılık temeldedir; yüzeyde ve stratejide değildir. Aynı şekilde, Bağdat'ta yayınlanan ed-Difa' gazetesi, Bediüzzaman'ın sağlığında Risale-i Nur düşüncesiyle Müslüman Kardeşler'i karşılaştıran bir makale yayınlamış ve bu makale Risale-i Nur'un Emirdağ Lâhikası'nda iktibas edilmiştir. Bu karşılaştırmada şöyle denmektedir:

1. Nur talebeleri siyasetle uğraşmaz, siyasetten kaçır. Siyasî bir cemiyetleri asla mevcut değildir.
2. Nur talebeleri, üstatlarıyla bir araya gelmiyor ve gelmeğe mecbur değiller. Risale-i Nur kitapları, Üstad yerine onlara ders veriyor. Müslüman Kardeşler ise, umûmî merkezlerde reisleriyle görüşmek ve emirler ve dersler almak için ziyaretlerine giderler.
3. Nur talebeleri çok yerlerde bulundukları halde, toplanmak, bir araya gelmek için hükümetlerden izin almıyorlar. Çünkü, bir cemiyet olmadıklarından, bir araya gelme ve dolayısıyla hükümetlerden izin alma mecburiyete yok. Müslüman kardeşler ise, cemiyet oluşturma ve bu cemiyetin şubelerini açmaya muhtaç olduklarından, bulundukları yerlerdeki hükümetlerden izin almaya da mecburlar.

4. Nur talebeleri içinde 7-8 yaşındaki çocuklardan, ihtiyarlara kadar her yaşta, her meslekte insanlar vardır. Bunların hepsinin maksadı, Kur'an'ın hidayeti ve iman hakikatlarıyla nurlanmaktan ibarettir. Bütün çalışmaları ilim, irfan ve iman hakikatlarını yaymaktır. 28 seneden beri dehşetli mahkemeler ve sinsi, kıskanç düşmanlar, onların hizmetinde başka maksat bulamamıştır.

5. İhlaslı Nur talebeleri maddî menfaate önem vermiyorlar ve bir kısmı az bir geçime kanaat ediyor. Büyük bir fedakârlık ve ihlasla çalışıyor ve Allah'ın rızasını kazanmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Müslüman Kardeşler ise, Maksat itibariyle aynı mahiyette olmakla birlikte, bulundukları yer, konum ve mazı sebeplerle dünyayı tam terk edemiyor ve azamî fedakârlığa kendilerini mecbur bilmiyorlar.

Table of Contents

Fethullah Gülen ve İslâmcılık	
Yazar'ın Daha Başka Tutarsız İsnatları	
Fethullah Gülen'in Faaliyetlerinin Türkiye'nin Bugünü ve Yarınındaki Yeri ve Niteliği	
Fethullah Gülen'e Yapılan İsnatların Ana Özelliği	
Fethullah Gülen'in İslâmî Anlayışı ve Düşünce Çizgisi	